

צְדָקוֹת, מִצְמִיחַ יְשׁוּעוֹת, בּוֹרֵא רְפוּאוֹת, נוֹרֵא
תְהִלּוֹת, אֲדוֹן הַנִּפְלְאוֹת. הַמַּחֲדֵּשׁ בְּטוּבוֹ בְּכָל יוֹם
תָּמִיד מַעֲשֵׂה בְּרָאשִׁית, כְּאֹמֹר, לַעֲשֵׂה אוֹרִים
גְּדֹלִים, כִּי לְעוֹלָם חֲסִדוֹ: אוֹר חָדָשׁ עַל צִיּוֹן תִּתְּאִיר,
וְנִזְכָּה כְּלָנוּ מִהֲרָה לְאֹרוֹ. בָּרוּךְ אַתָּה יְהוָה, יוֹצֵר
הַמַּאֲוֵרוֹת.

אֶהְבָּה רַבָּה אֶהְבֵּתָנוּ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ, חֲמֻלָּה גְּדוֹלָה
וַיִּתְּרוּ חֲמֻלָּתְ עָלֵינוּ. אָבִינוּ מִלְכֵנוּ, בַּעֲבוּר
אֲבוֹתֵינוּ שֶׁבִטְחוֹ בָּךְ, וַתִּלְמַדְם חֻקֵּי חַיִּים, בֶּן
תַּחֲנֻנֵנוּ וַתִּלְמַדְנוּ. אָבִינוּ אָב הַרְחֵמֶן הַמְּרַחֵם, רַחֵם
עָלֵינוּ, וְתֵן בְּלִבֵּנוּ לְהִבִּין וּלְהַשְׁכִּיל, לִשְׁמַע לְלַמֵּד
וּלְלַמֵּד, לִשְׁמֹר וּלְעֲשׂוֹת וּלְקַיֵּם אֶת כָּל דְּבָרֵי
תִּלְמוּד תּוֹרָתְךָ בְּאַהֲבָה. וְהָאֵר עֵינֵינוּ בְּתוֹרָתְךָ,
וְדַבֵּק לִבֵּנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ, וַיַּחַד לִבֵּנוּ לְאַהֲבָה
וּלְיִרְאָה אֶת שְׁמֶךָ וְלֹא יִבּוֹשׁ לְעוֹלָם וָעֶד. כִּי בְשֵׁם
קֹדֶשְׁךָ הַגָּדוֹל וְהַנּוֹרָא בְּטַחָנוּ, נִגִּילָה וְנִשְׁמַחָה
בִּישׁוּעָתְךָ. וְהִבִּיאֵנוּ לְשָׁלוֹם מֵאַרְבַּע כַּנְפוֹת
הָאָרֶץ, וְתוֹלִיכֵנוּ קוֹמָמִיּוֹת לְאַרְצֵנוּ. כִּי אֵל פּוֹעֵל

וּתְלַמְדֵנוּ. כִּיִּהּ בַּמִּקְצֵת סִיִּי וְכִיִּהּ בַּסִּידוּר רִיִּעַ וְרִיִּא וּבַסִּידוּרִים שְׁאֲחִרֵיהֶם, אֲבָל בְּרֹב סִיִּי וּסִידוּר רִשִּׁים
מְכַלְלִים לִיתֵּא לְתִיבָה זוֹ. אֲב הַרְחֵמֶן. כִּיִּהּ בְּכָל סִיִּי, וְעִי מִיִּשׁ לַעִיל בְּכַרּוּךְ שְׁאֲמַר. וְתוֹסַפֵּת הִיא הַיִּדְעָה
הִיא מְשִׁנּוּי וְיִיִּצ. תְּלַמּוּד תּוֹרָתְךָ. בַּסִּגּוּל – כֵּךְ תִּיקֵנוּ רִיִּעַ וְרִיִּא וְיִלְנָא וְכִיִּהּ בְּכָל הַסִּידוּרִים שְׁאֲחִרֵיהֶם.
אֲבָל כַּמַּעַט כָּל סִיִּי שֶׁלִּפְנֵיהֶם נִיקְדוּ בְּשׁוּא. וְהַשׁוּה לַעִיל עִם בְּרֻכּוֹת הַתּוֹרָה. וְהָאֵר עֵינֵינוּ בְּתוֹרָתְךָ. בַּחֲלֻק
מַסִּידוּרֵי נוֹסַח אֲשַׁכְנוּ הַמַּעֲרָבִי "וְהָאֵר עֵינֵינוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ וְדַבֵּק לִבֵּנוּ בְּתוֹרָתְךָ" וְכִיִּהּ בַּסִּידוּרֵי סִפְרֵד הַיִּשְׁנִים,
וּמַצִּינוּ חִילוּפֵי גִירְסָאוֹת בְּרָאשׁוֹנִים בִּזְה. וְלִירְאָה אֶת שְׁמֶךָ. כִּיִּהּ בְּכָל סִיִּי, וְהַגִּירְסָא "וְלִירְאָה שְׁמֶךָ"
מוֹפִיעָה לְרָאשׁוֹנָה בַּסִּידוּר רִיִּעַ וְרִיִּא וְיִלְנָא לֵאל כָּל הַסִּבֵּר וּבַעֲקֻבוֹתָיו בַּסִּידוּר רִזִּיָּה, אֵךְ לֹא נִתְקַבְּלָה
בְּרֹב סִידוּרִים שְׁאֲחִרֵיהֶם (לְמַעַט סִידוּר רִזִּיָּה וְעַבְדִּי). כִּי בְשֵׁם קֹדֶשְׁךָ הַגָּדוֹל וְהַנּוֹרָא בְּטַחָנוּ. הַטִּיִּית

יְשׁוּעוֹת אֶתָּה, וּבָנוּ בַּחֲרָת מְכָל עִם וְלָשׁוֹן.
וְקִרְבָּתָנוּ לְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל סֵלָה בְּאַמֶּת, לְהוֹדוֹת לְךָ
וּלְיַחֲדֶךָ בְּאַהֲבָה. בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה, הַבּוֹחֵר בְּעַמּוֹ
יִשְׂרָאֵל בְּאַהֲבָה.

משמעות דעת הגר"א כהרמ"א דעונים אמן אחר הבוחר בעמו ישראל באהבה (בהגר"א סי' נ"ט ס"ק י"ב וסי' ס"א ס"ק י' י"ב, וכן משמע ממע"ר ל"ה שהובא לעיל לפני ברכת יוצר).

בק"ש אוּחַז ב' ציציות שלפניו (בידו השמאלית כנגד ליבו - שו"ע כ"ד ב' ובהגר"א שם), ואינו מנשק כלל (מע"ר ל"ט ועי' שאלתות אות ט' דצריך שיהיו ב' לפניו וב' לאחוריו).

לכוון קודם ק"ש לצאת ידי חובת ק"ש (מע"ר ל"ז), וכוונה זו בעינין לכל הפרשיות. ובנוסף צריך שיכוון ליבו לפירוש המילות לכל הפחות בפסוק ראשון שיש בו יחוד ה' וקבלת עמ"ש (בהגר"א סי' ס' סק"י שהכריע כדעת הרשב"א).

בשני שמות הוי"ה שבפסוק שמע ישראל יכוון פי' קריאתו - אדון הכל, ויאריך בפירוש ג' השמות ה' אלהינו ה', עד שיחשוב היה והוה ויהיה (בהגר"א סי' ה' ס"ק ד', ועמ"ש לפני ברכות השחר ובהשלמות).

דעת הגר"א שלא להאריך בכוונות בחי"ת במלה "אחד" אלא כל מה שיש לכוון בחי"ת ובאל"ף ובכל הששה תיבות שהן כנגד ששה קצוות הכל יש לכוון בדלי"ת (אמרי נועם ברכות י"ג ב' וכו"מ מבהגר"א סי' ס"א ס"ק ט"ו).

אין הש"ץ יכול להוציא ידי חובה בקריאת שמע, שלא כבברכות ק"ש שבהן יכול להוציא בעשרה (א"נ ושנ"א ריש ברכות).

יחיד הקורא אומר: אֵל מֶלֶךְ נֶאֱמָן

שִׁמְעֵ יִשְׂרָאֵל יְהוָה אֱלֹהֵינוּ יְהוָה | אֶחָד:

בלחש: בְּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מְלָכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד.

בפתח, והקמץ משינויי רז"ה וכדלקמן. כי אל פועל ישועות אתה. האל"ף בפתח - כ"ה בסידור רש"י ובכל ס"י וגם בסידור ר"ע ור"א ווילנא, והשינוי לקמץ הוא מרז"ה לשיטתו "שבדברי התפילה לא יתכן שום מהירות המבטא אבל ראוי לתת הפסק גמור בין כל מאמר". ועמ"ש בברכת סלח לנו.
לכוון קודם ק"ש. השו"ע (סי' ס' סעי' ד') פסק כמ"ד מצוות צריכות כוונה, ובמ"ב שם (סי' י' ובבחי"ל) הוכיח מבהגר"א (סי' תפ"ט ס"ק ו' ז') שדעת הגר"א כן אפילו במצוות דרבנן, וא"כ מש"כ כאן במע"ר לכוון בק"ש ה"ה בכל המצוות (ומה שהזהיר דוקא בק"ש משום שחסרון הכוונה מצוי בה ביותר שאין מברכים לפניו ברכת המצוות - עי' פסחים קי"ד ב' ועי' הלכות הגר"א ומנהגיו).
כוונת השם בק"ש. מה שכתבנו בזה הוא ע"פ ביהגר"א כת"י ולא ע"פ הנדפס, ועי' בזה באריכות בהשלמות.

יחיד אומר אל מלך נאמן. כן משמע מבהגר"א סי' ס"א ס"ק י' י"ב וכדעת הרמ"א וכ"ה בכל הסידורים המאוחרים (דרך ישרה, ר"ע ור"א, שלי"ה, יעב"ץ ואחרים). אבל מנהג אשכנז הישן היה להקדים גם בציבור אמ"י לק"ש וכן משמע מסתימת ס"י, ודעת הרמ"א היא פשרה בין המנהג הישן לבין מנהג הספרדים שהתחדש ע"פ הזוהר להשלים רמ"ח תיבות ע"י חזרת הש"ץ על התיבות "ה' אלחנכם אמת" (עי' טור ונו"כ שם).